Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

16. juuli 2015*

Eelotsusetaotlus — Õigusalane koostöö tsiviil- ja kaubandusasjades — Kohtualluvus ülalpidamiskohustuse küsimustes — Määrus (EÜ) nr 4/2009 — Artikli 3 punktid c ja d — Alaealiste laste ülalpidamise kohustust puudutav nõue, mis on esitatud seotud nõudena abikaasade lahuselu tunnustamist puudutavas kohtuasjas muus liikmesriigis kui liikmesriik, kus on laste alaline elukoht

Kohtuasjas C-184/14,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Corte suprema di cassazione (Itaalia) 25. veebruari 2014. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 14. aprillil 2014, menetluses

A

versus

B,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president M. Ilešič, kohtunikud A. Ó Caoimh, C. Toader (ettekandja), E. Jarašiūnas ja C. G. Fernlund,

kohtujurist: Y. Bot,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

— A, esindaja: *avvocato* C. Rimini,

— B, esindaja: *avvocato* S. Callegaro,

— Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* G. Palatiello,

— Kreeka valitsus, esindajad: M. Germani ja I. Kotsoni,

— Poola valitsus, esindaja: B. Majczyna,

— Euroopa Komisjon, esindajad: F. Moro ja M. Wilderspin,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

olles 16. aprilli 2015. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab seda, kuidas tõlgendada nõukogu 18. detsembri 2008. aasta määruse (EÜ) nr 4/2009 kohtualluvuse, kohaldatava õiguse, kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise ning koostöö kohta ülalpidamiskohustuste küsimustes (ELT 2009, L 7, lk 1) artikli 3 punkte c ja d.

2 Taotlus esitati A ja tema abikaasa B vahelises kohtuvaidluses, mille ese on nende kahe alaealise lapse ülalpidamise kohustust puudutav nõue, mis on esitatud seotud nõudena abikaasade lahuselu tunnustamist puudutavas kohtuasjas muus liikmesriigis kui liikmesriik, kus on laste alaline elukoht.

Liidu õigus

Laste ja teiste pereliikmete elatise rahvusvahelise sissenõudmise konventsioon

3 23. novembril 2007 Haagis sõlmitud laste ja teiste pereliikmete elatise rahvusvahelise sissenõudmise konventsiooni (edaspidi „2007. aasta Haagi konventsioon”), mis on Euroopa Liidu nimel heaks kiidetud nõukogu 9. juuni 2011. aasta otsusega 2011/432/EL (ELT L 192, lk 39), preambulis on meenutatud, et igasugustes lapsi puudutavates ettevõtmistes tuleb esikohale seada lapse huvid.

4 Konventsiooni artikli 20 lõike 1 punktis f on ette nähtud:

„Ühes osalisriigis („päritoluriik”) tehtud otsust tunnustatakse ja täidetakse teistes osalisriikides, kui:

[...]

f) otsuse on teinud ametiasutus, kellel on pädevus perekonnaseisu või vanemlikku vastutust käsitlevates küsimustes, välja arvatud juhul, kui pädevuse aluseks oli üksnes ühe poole kodakondsus.”

27. septembri 1968. aasta konventsioon kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades

5 27. septembri 1968. aasta konventsiooni kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades (EÜT 1972, L 299, lk 32), mida on muudetud 9. oktoobri 1978. aasta konventsiooniga Taani Kuningriigi, Iirimaa ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriigi ühinemise kohta (EÜT L 304, lk 1) artikli 5 punkt 2 oli sõnastatud järgmiselt:

„Isiku, kelle alaline elukoht on osalisriigis, võib teises osalisriigis kaevata:

[…]

2. ülalpidamiskohustusega seotud asjade puhul selle paiga kohtusse, kus on ülalpeetava alaline või peamine elukoht, või kui asi kaasneb perekonnaseisuga seotud menetlusega, kohtusse, mis on kohalike seaduste kohaselt pädev seda asja menetlema, välja arvatud juhul, kui kohtualluvuse aluseks on üksnes ühe poole kodakondsus;

[...]”

Määrus (EÜ) nr 44/2001

6 Nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusasjades (EÜT 2001, L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42) 2. jaos „Kohtualluvus erandjuhtudel" toodud artikkel 5 sisaldab punkti 2. Selles artiklis on sätestatud:

„Isiku, kelle alaline elukoht on liikmesriigis, võib teises liikmesriigis kaevata:

[...]

2. ülalpidamiskohustusega seotud asjade puhul selle paiga kohtusse, kus on ülalpeetava alaline või peamine elukoht, või kui asi kaasneb perekonnaseisuga seotud menetlusega, kohtusse, mis on kohalike seaduste kohaselt pädev seda asja menetlema, välja arvatud juhul, kui kohtualluvuse aluseks on üksnes ühe poole kodakondsus;

[...]"

Määrus (EÜ) nr 2201/2003

7 Nõukogu 27. novembri 2003. aasta määruse (EÜ) nr 2201/2003, mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1347/2000 (ELT L 338, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 243) põhjenduste 5 ja 12 kohaselt:

„(5) Kõigi laste võrdsuse tagamiseks hõlmab käesolev määrus kõiki vanemlikku vastutust reguleerivaid otsuseid, sealhulgas meetmeid lapse kaitseks, sõltumatult nende seostest abieluõigusliku menetlusega.

[...]

(12) Käesoleva määrusega kehtestatud kohtualluvuse alused vanemliku vastutuse küsimustes kujundatakse lapse huve silmas pidades, eeskätt läheduskriteeriumi põhjal. See tähendab, et jurisdiktsioon peaks esimeses järjekorras olema lapse alalise elukoha liikmesriigil, välja arvatud teatavatel lapse elukoha vahetamise juhtudel või vastavalt kokkuleppele vanemliku vastutuse kandjate vahel."

8 Määruse artiklis 1 „Kohaldamisala" on sätestatud:

„1. Käesolevat määrust kohaldatakse järgmisi valdkondi käsitlevate tsiviilasjade suhtes igat liiki kohtutes:

a) abielulahutus, lahuselu või abielu kehtetuks tunnistamine;

b) vanemliku vastutuse tekkimine, teostamine, piiramine või äravõtmine.

[...]

3. Käesolevat määrust ei kohaldata järgmiste juhtumite suhtes:

[...]

e) ülalpidamiskohustus;

[...]”

9 Määruse artikli 2 punktis 7 on määratletud vanemliku vastutuse mõiste nii, et see „tähendab kõiki lapse isiku või varaga seotud õigusi ja kohustusi, mis antakse füüsilisele või juriidilisele isikule kohtuotsusega, seaduse alusel või õigusliku toimega kokkuleppe põhjal”, need õigused ja kohustused hõlmavad „eestkosteõigust [Täpsustatud tõlge: kohtuotsuses on mõiste „eestkosteõigus” asemel kasutatud täpsemat vastet „isikuhooldusõigus”] ja suhtlusõigust”.

10 Määruse artikli 8 lõikes 1 on ette nähtud:

„Liikmesriigi kohtutel on vanemliku vastutuse asjus pädevus lapse suhtes, kelle alaline elukoht on hagi esitamise ajal selles liikmesriigis.”

Määrus nr 4/2009

11 Määruse nr 4/2009 põhjenduste 1–3 kohaselt tuleb selle määruse ning ka määruste nr 44/2001 ja nr 2201/2003 alusel võtta meetmeid piiriülest mõju omavates tsiviilasjades tehtava õigusalase koostöö valdkonnas ning nende meetmete eesmärk on tagada liikmesriigis kohaldatavate rahvusvahelise eraõiguse normide ja kohtualluvust reguleerivate normide kokkusobivus.

12 Määruse nr 4/2009 põhjenduses 8 on meenutatud, et selle määruse raames tuleb muu hulgas arvesse võtta 2007. aasta Haagi konventsiooni.

13 Määruse põhjendus 15 on sõnastatud järgmiselt:

„Et kaitsta ülalpidamist saama õigustatud isikute huve ja edendada Euroopa Liidus tõrgeteta õigusemõistmist, tuleks määrusest [nr 44/2001] tulenevaid kohtualluvuseeskirju kohandada. […]”

14 Määruse II peatüki „Kohtualluvus” artiklis 3 on sätestatud:

„Liikmesriikides on ülalpidamiskohustuste küsimustes pädevad otsustama:

a) selle riigi kohtud, kus on kostja alaline elukoht; või

b) selle riigi kohtud, kus on õigustatud isiku alaline elukoht; või

c) kohus, mis on kohtu asukohariigi õiguse kohaselt pädev menetlema perekonnaseisu käsitlevaid kohtuasju, kui ülalpidamiskohustust käsitlev asi on nendega seotud, välja arvatud juhul, kui kohtualluvuse aluseks on üksnes ühe poole kodakondsus; või

d) kohus, mis on kohtu asukohariigi õiguse kohaselt pädev menetlema vanemlikku vastutust käsitlevaid kohtuasju, kui ülalpidamiskohustust käsitlev asi on nendega seotud, välja arvatud juhul, kui kohtualluvuse aluseks on üksnes ühe poole kodakondsus.”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

15 A ja tema abikaasa B ning nende kaks alaealist last on Itaalia kodanikud ja nende alaline elukoht on London (Ühendkuningriik). Lapsed on sündinud Londonis vastavalt 4. märtsil 2004 ja 5. augustil 2008.

16 A esitas 28. veebruari 2012. aasta hagiavaldusega Tribunale di Milanole (Milano esimese astme kohus, Itaalia) hagi B vastu tema ja tema abikaasa lahuselu tunnustamiseks viimase vastutusel ning neile nende alaealiste laste ühise isikuhooldusõiguse määramiseks, paludes määrata laste elukoht ema juurde ning tehes ettepaneku maksta omalt poolt laste koolituskuludest ja ülalpidamisest igakuiselt 4000 euro suuruse osa.

17 B esitas vastuhagi, milles palus samuti, et tunnustataks abikaasade lahuselu ja seda A vastutusel ning et talle määrataks elatis 18 700 eurot kuus; väites samas aga, et isikuhooldusõiguse korra, elukoha määramise, suhtlusõiguse ning lastele elatise maksmise küsimustes ei allu asja arutamine Itaalia kohtule, sest neid küsimusi peaks B arvates vastavalt määrusele nr 2201/2003 arutama Briti kohus, kuna A ja B on alati elanud Londonis, kus on sündinud ja elavad ka nende alaealised lapsed.

18 Tribunale di Milano leidis 16. novembri 2012. aasta kohtumääruses, et lahuselu tunnustamise nõude arutamine kuulub määruse nr 2201/2003 artikli 3 alusel tema alluvusse.

19 Kohus tuletas aga määruse nr 2201/2003 artikli 8 lõikest 1, et „vanemliku vastutusega" selle määruse artikli 2 punkti 7 tähenduses seotud küsimusi saavad arutada üksnes Briti kohtud, kuivõrd lapsed elavad alaliselt Londonis.

20 Ühtlasi esitas A hagi Londonis (Ühendkuningriik) asuva High Court of Justice'i (England & Wales) Family Divison'ile (kõrgema kohtu (Inglismaa ja Wales) perekonnaasju arutav kolleegium) vanemliku vastutuse kasutamise korra kindlaksmääramiseks.

21 Tribunale di Milano eristas samuti esiteks B-le ja teiseks alaealistele lastele makstavat elatist. Ta leidis, et tema alluvusse kuulub B esitatud elatisnõude lahendamine, kuna see on seotud perekonnaseisu käsitleva kohtuasjaga ja lahuselu tunnustamise nõudega määruse nr 4/2009 artikli 3 punkti c tähenduses. Sama määruse artikli 3 punkti d alusel otsustas kohus aga, et ta ei saa lahendada alaealistele lastele elatise maksmise nõuet, sest see on seotud vanemlikku vastutust käsitleva kohtuasjaga. Vanemlikku vastutust puudutava nõude lahendamine kuulub samuti Briti kohtute alluvusse.

22 A esitas Tribunale di Milano otsuse peale kassatsioonkaebuse Corte suprema di cassazione'le (kassatsioonikohus), tuginedes vaid ühele väitele, nimelt määruse nr 4/2009 artikli 3 punkti c rikkumisele, kuna tema arvates kuuluvad ka lastele elatise maksmise kohustust puudutavad küsimused Itaalia kohtute alluvusse.

23 A arvates on ekslik Tribunale di Milano tõlgendus määruse nr 4/2009 artikli 3 punktile d, mis oli aluseks otsusele, et tema alluvusse ei kuulu lastele elatise maksmise kohustust käsitleva nõude lahendamine, kuna sellist kohtualluvuse välistust ei ole võimalik tuletada selle sätte sõnastusest.

24 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu arvates tuleb kassatsioonkaebuse lahendamiseks kindlaks määrata, milline on määruse nr 2201/2003 artikli 8 ja määruse nr 4/2009 artikli 3 omavaheline seos, arvestades eelkõige määruse nr 4/2009 artikli 3 punktides c ja d toodud tingimusi.

25 Neil asjaoludel otsustas Corte suprema di cassazione menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas abikaasade lahuselu puudutava kohtuasja raames esitatud laste elatise nõuet, mis on selle abikaasade lahuselu tunnustamise asjaga seotud, võib lahendada nii lahuseluasja arutav kohus kui ka kohus, kelle menetluses on vanemlikku vastutust puudutav kohtuasi, vastavalt esimese kohtu kriteeriumile, või peab selle kindlasti lahendama neist kahest kohtust viimane, kuna need mõlemad määruse nr 4/2009 artikli 3 punktides c ja d nimetatud kriteeriumid on alternatiivsed (selles mõttes, et üks välistab tingimata teise)?"

Eelotsuse küsimuse analüüs

26 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib oma küsimusega sisuliselt teada saada, kas määruse nr 4/2009 artikli 3 punkte c ja d tuleb tõlgendada nii, et kui ühe liikmesriigi kohtule on esitatud hagi alaealise lapse vanemate lahuselu tunnustamiseks või abielu lahutamiseks ning teise liikmesriigi kohtule on esitatud selle lapsega seoses vanemlikku vastutust puudutav hagi, siis võib sama lapse elatise nõude üle otsustada nii kohus, mille alluvusse kuulub lahuselu tunnustamise või abielu lahutamise hagi, tulenevalt seotusest perekonnaseisu käsitleva kohtuasjaga selle määruse artikli 3 punkti c tähenduses, kui ka kohus, mille alluvusse kuulub vanemlikku vastutust käsitleva hagi lahendamine tulenevalt seotusest selle kohtuasjaga määruse artikli 3 punkti d tähenduses, või peab sellist nõuet kindlasti arutama viimasena nimetatud kohus.

27 Teisisõnu soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus kindlaks teha, kas määruse nr 4/2009 artikli 3 punktides c ja d nimetatud kohtualluvuse andmise kriteeriumid – arvestades seal toodud sidesõna „või" – on üksteise suhtes alternatiivsed või näitab see sidesõna, et mõlemale kohtule, mille alluvusse kuulub vastavalt lahuselu tunnustamine ja vanemlikku vastutust puudutav hagi, võib õiguslikult kehtivalt esitada hagi alaealiste laste elatise nõudes.

28 Siinkohal tuleb märkida, et see küsimus tõstatub siiski ainult juhul, kui alaealisele lapsele elatise maksmise nõuet saab käsitada seotuna nii „perekonnaseisu käsitleva kohtuasjaga" kui ka „vanemlikku vastutust käsitleva kohtuasjaga" nende sätete tähenduses ja mitte vaid ühega nendest kohtuasjadest.

29 Järelikult tuleb kindlaks teha määruse nr 4/2009 artikli 3 punktides c ja d sisalduva mõiste „seotud nõue" ulatus.

30 Selles osas tuleb märkida, et ehkki nimetatud sätted annavad liikmesriigi kohtule sõnaselgelt võimaluse tunnistada enda kohtualluvust piiriüleseid elatisnõudeid puudutavates asjades, kui asukohariigi õiguse kohaselt kuuluvad tema alluvusse perekonnaseisu või vanemlikku vastutust puudutavad kohtuasjad, siis nendes sätetes toodud mõiste „seotud nõue" ulatust ei saa liikmesriigi kohtud siiski hinnata riigisisese õiguse alusel.

31 Nimelt tuleneb liidu õiguse ühetaolise kohaldamise nõudest, et kui määruse nr 4/2009 artikli 3 punktid c ja d ei viita liikmesriikide õigusele selle mõiste tähenduse ning ulatuse kindlaksmääramiseks, tuleb seda mõistet tõlgendada kogu liidu piires autonoomselt ja ühetaoliselt (vt selle kohta kohtuotsus Kásler ja Káslerné Rábai, C-26/13, EU:C:2014:282, punkt 37).

32 Selline tõlgendus leitakse asjaomase sätte sõnastust, õigusnormide konteksti ja nendega järgitavat eesmärki arvestades (vt selle kohta kohtuotsus A, C-523/07, EU:C:2009:225, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

33 Määruse nr 4/2009 artikli 3 punktide c ja d grammatilise tõlgendamise alusel tuleb nentida, et need sätted eristavad perekonnaseisu käsitlevaid kohtuasju vanemlikku vastutust käsitlevatest kohtuasjadest.

34 Ka kui selles sättes ette nähtud kohtualluvuse andmise kriteeriumid on alternatiivsed – kuna need on omavahel seotud sidesõnaga „või" – ei ole võimalik selle sõnastuse alusel siiski üheselt tuvastada, kas nende tingimuste alternatiivsus tähendab, et lapsele elatise maksmise kohustusega seotud nõuded on seotud üksnes vanemlikku vastutust käsitlevate kohtuasjadega või võivad need nõuded olla seotud ka perekonnaseisu käsitlevate kohtuasjadega.

35 Mis puudutab selle sätte konteksti, siis selles osas tuleb tõdeda, et selle sõnastusest tulenev eristamine kordab määruse nr 2201/2003 sätetes tehtud eristust.

36 Nimetatud määrus, mis hõlmab põhjenduse 5 kohaselt kõiki vanemlikku vastutust reguleerivaid otsuseid, sealhulgas meetmeid lapse kaitseks, sõltumatult nende seostest abieluõigusliku menetlusega, et tagada kõigi laste võrdsus, eristab selgelt ühelt poolt lahutuse, lahuselu või abielu tühistamisega seotud kohtuvaidlusi ja teiselt poolt vanemliku vastutuse tekkimise, teostamise, piiramise või äravõtmisega seotud kohtuvaidlusi.

37 Nimelt määratakse kohtualluvus lahutuse, lahuselu või abielu tühistamise asjades vastavalt määruse nr 2201/2003 artikli 3 lõike 1 punktile a kindlaks peamiselt abikaasade või ühe abikaasa praegust või eelmist elukoha arvestavate kriteeriumide alusel, samas kui vanemliku vastutuse küsimustes kujundatakse kohtualluvuse alused vastavalt määruse põhjendusele 12 lapse huve silmas pidades ja eeskätt läheduskriteeriumi põhjal.

38 Määruse nr 4/2009 artikli 3 punktid c ja d eristavad nendes sisalduvate kohtualluvuse andmise kriteeriumide puhul kohtumenetlusi vastavalt sellele, kas need puudutavad õigusi ja kohustusi abikaasade vahel või vanemate õigusi ja kohustusi ühe või mitme nende lapse suhtes.

39 Alaealistele lastele elatise maksmise kohustusega seotud nõue on seotud viimasena nimetatud kohtumenetluse liigiga, kuna see puudutab ülalpidamiskohustuse kindlaksmääramist, mis on ühel või mõlemal vanematest nende laste suhtes, et tagada laste hooldamisega ja koolitamisega seotud kulude katmine.

40 Järelikult on alaealistele lastele elatise maksmise nõue oma olemuselt seotud vanemlikku vastutust käsitleva kohtuasjaga.

41 Mis puudutab määrusega nr 4/2009 järgitavaid eesmärke, siis nende osas tuleb meenutada, et vastavalt määruse põhjendusele 15 on selle eesmärk kaitsta ülalpidamist saama õigustatud isikute huve ja edendada liidus tõrgeteta õigusemõistmist.

42 Mis puudutab tõrgeteta õigusemõistmisega seotud eesmärki, siis tuleb märkida, et alaealistele lastele elatise maksmise nõue ei ole tingimata seotud abielu lahutamist või lahuselu puudutava kohtuasjaga. Ühtlasi ei kaasne sellise menetlusega tingimata alaealise lapse ülalpidamise kohustuse kindlaksmääramist.

43 Samas kohus, kelle alluvusse kuulub vanemlikku vastutust käsitlevate selliste kohtuasjade menetlemine, mis on määratletud määruse nr 2201/2003 artikli 2 punktis 7, oskab konkreetsel juhul paremini hinnata lapsele elatise maksmiseks esitatud nõudega seotud probleeme ning määrata kindlaks lapse hooldamiseks ja koolitamiseks vajaliku summa suuruse, mis tuleb kindlaks määrata – vastavalt sellele, kas vanematel on laste suhtes ühine isikuhooldusõigus või on see määratud ühele vanematest – kooskõlas suhtlusõigusega, selle õiguse kestusega ja teiste teguritega, mis mängivad rolli vanemliku vastutuse tegelikul teostamisel.

44 Sellega on tagatud ka ülalpidamist saama õigustatud isiku huvid, sest esiteks saab alaealine laps enda elatisnõude suhtes lihtsasti otsuse sellelt kohtult, kes tunneb tema nõude hindamiseks vajalikke tegureid kõige paremini.

45 Teiseks määratakse elatisnõude suhtes otsuse langetamiseks pädev kohus kindlaks liidu õiguse kohtualluvuseeskirjade järgi, mis on määruses nr 2201/2003 ette nähtud selle kohtu kindlaksmääramiseks, kelle poole saab õiguslikult kehtivalt pöörduda vanemlikku vastutust käsitleva kohtuasja arutamiseks, ja mis on sisustatud lapse huve arvestades, nagu seda meenutati käesoleva kohtuotsuse punktis 37.

46 Nimelt tuleb rõhutada vajadust võtta määruse nr 4/2009 artikli 3 punktides c ja d ette nähtud kohtualluvuse eeskirjade tõlgendamisel arvesse lapse huve. See kehtib seda enam, et määruse nr 4/2009 rakendamine peab toimuma kooskõlas Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 24 lõikega 2, mille kohaselt tuleb kõikides lastega seotud toimingutes, mida teevad avalik-õiguslikud asutused või eraõiguslikud institutsioonid, esikohale seada lapse huvid.

47 Seega nähtub määruse nr 4/2009 artikli 3 punktide c ja d sõnastusest ja eesmärkidest ning selle sätte kontekstist, et kui pöördutud on kahe kohtu poole – esimesse alaealiste laste vanemate lahuselu tunnustamiseks või abielu lahutamiseks ja teise seoses vanemliku vastutusega nende laste suhtes – ei saa nendele lastele elatise maksmise nõue olla samal ajal seotud nii vanemlikku vastutust käsitleva kohtuasjaga selle määruse artikli 3 punkti d tähenduses kui ka perekonnaseisu käsitleva kohtuasjaga selle määruse artikli 3 punkti c tähenduses. See nõue saab olla seotud üksnes vanemlikku vastutust käsitleva kohtuasjaga.

48 Järelikult tuleb esitatud eelotsuse küsimusele vastata nii, et määruse nr 4/2009 artikli 3 punkte c ja d tuleb tõlgendada nii, et kui ühe liikmesriigi kohtule on esitatud hagi alaealise lapse vanemate lahuselu tunnustamiseks või abielu lahutamiseks ning teise liikmesriigi kohtule on esitatud selle lapsega seoses vanemlikku vastutust puudutav hagi, siis on samale lapsele elatise maksmise nõue seotud üksnes vanemlikku vastutust käsitleva kohtuasjaga selle määruse artikli 3 punkti d tähenduses.

Kohtukulud

49 Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

Nõukogu 18. detsembri 2008. aasta määruse (EÜ) nr 4/2009 kohtualluvuse, kohaldatava õiguse, kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise ning koostöö kohta ülalpidamiskohustuste küsimustes, artikli 3 punkte c ja d tuleb tõlgendada nii, et kui ühe liikmesriigi kohtule on esitatud hagi alaealise lapse vanemate lahuselu tunnustamiseks või abielu lahutamiseks ning teise liikmesriigi kohtule on esitatud selle lapsega seoses vanemlikku vastutust puudutav hagi, siis on samale lapsele elatise maksmise nõue seotud üksnes vanemlikku vastutust käsitleva kohtuasjaga selle määruse artikli 3 punkti d tähenduses.

Allkirjad